

Amalia Danciu

POVESTEA LUI POGG

ILUSTRAȚII
Bianca Dinu

EDITURA
CREATOR
BRAȘOV 2021

Cuprîns

CAPITOLUL I ·	Cine sunt eu? ·	7
CAPITOLUL AL II-LEA ·	O zi din viața mea ·	11
CAPITOLUL AL III-LEA ·	Familia mea ·	15
CAPITOLUL AL IV-LEA ·	Lumea mea magică ·	19
CAPITOLUL AL V-LEA ·	Batman și Robin (partea I) ·	23
CAPITOLUL AL VI-LEA ·	Batman și Robin (partea a II-a) ·	29
CAPITOLUL AL VII-LEA ·	Șoriceii și ghemul de ață ·	33
CAPITOLUL AL VIII-LEA ·	De la geografie, la... armonie ·	39
CAPITOLUL AL IX-LEA ·	Ție de ce îți este frică? ·	45
CAPITOLUL AL X-LEA ·	Unele lucruri nu se schimbă ·	49
CAPITOLUL AL XI-LEA ·	Când oamenii nu sunt acasă... ·	55
CAPITOLUL AL XII-LEA ·	...câinii explorează! ·	61
CAPITOLUL AL XIII-LEA ·	Pogo, detectivul ·	67
CAPITOLUL AL XIV-LEA ·	Salvat de busolă ·	71
CAPITOLUL AL XV-LEA ·	O parte din povestea mea ·	75
CAPITOLUL AL XVI-LEA ·	A venit momentul să mă prezint și eu ·	79

CAPITOLUL I

Cine sunt eu?

„Dar ce e acolo?”

„Minge, minge, minge!!!”

„Mâncare? Vreau și eu!”

„Și dincolo ce e?”

Așa cred oamenii din jurul meu că gândesc. Toți spun că în mintea mea zboară doar mâncare, joc, plimbări, somn. De la oamenii mari, aud mereu „el e Pogo, nu face prea multe”. Păcat că ei nu știu care este adevărul – nu sunt un câine ca oricare altul. Sunt chibzuit, ambițios și responsabil.

Cel care mă înțelege cu adevărat este Casian, cel mai bun prieten al meu. Are zece ani, este un copil vesel și iubitor. Sunt norocos că am ajuns să cresc alături de el.

După atât de mult timp, a venit momentul să le arăt tuturor că sunt mai mult decât un simplu câine. Așadar, trebuie să mă prezint. Eu sunt Pogo. Am doar trei ani, dar sunt mai matur decât restul câinilor de vârsta mea. Stau împreună cu Casian și cu părinții lui într-o casă de la marginea orașului. Împreună formăm o familie unită, ne protejăm unii pe alții și ne susținem reciproc.

Recunosc, sunt răsfățatul familiei; cu toții mă iubesc. Pentru că sunt un câine respectuos și muncitor, primesc aproape tot ce îmi doresc... mai puțin când vine vorba de mâncarea oamenilor mari. Nici nu contează, sigur nu e atât de gustoasă pe cât pare. Am doar o singură slăbiciune: cașcavalul.

Am fost de mic învățat că nicio faptă bună nu rămâne nerăsplătită. Așa că, pentru mine, premiul este o felie de cașcaval. Însă ce trebuie voi să știți este că nu fac lucruri bune doar pentru a primi ceva în schimb. Eu sunt fericit atunci când cei din jurul meu zâmbesc. Ce poate fi mai frumos decât să îi fac fericiți pe cei pe care îi iubesc?

După cum am spus, eu nu sunt doar un simplu câine. Am ambiții, planuri de viitor. Vreau să mă fac auzit!

CAPITOLUL AL II-LEA

0 zi din viața mea

Ați presupune că o zi din viața unui câine este destul de simplă, așa-i?
Ei bine, în cazul meu e diferit.

În fiecare dimineață, mă trezesc atunci când Casian trebuie să meargă la școală. Este abia în clasa a patra. Primul meu gând este să îl fac să zâmbească imediat cum deschide ochii. La micul dejun, îmi mai strecoară o bucată de cașcaval pe sub masă fără ca părinții lui să vadă, așadar ziua mea începe cum nu se poate mai bine.

Când își ia ghiozdanul, știu că e timpul de plecare. Oamenii mari cred că noi nu îi înțelegem foarte bine, însă câinii... simt. Când trebuie să ne despărțim pentru câteva ore, parcă m-ar mângâia tot mai tare și m-ar privi tot mai lung. Cu ochii veseli și cu ghiozdanul în spate, Casian se îndreaptă spre școală.

Acum sunt responsabilul casei. Am datoria de a-mi proteja familia. Sunt atent la orice sunet și miros străin. Chiar dacă mai sunt din când în când distrat de jucăriile și de mingile pe care le găsesc, eu nu uit niciodată ce am de făcut. Fotoliul din sufragerie este punctul meu de control. Mă cațăr ca un adevărat alpinist și observ tot ce se întâmplă ca și cum aș fi în vârful celui mai înalt munte.

La prânz, Casian se întoarce acasă, mănâncă și își face lecțiile. Manualele de matematică, de geografie și de istorie m-au fascinat dintotdeauna. Ascultându-l atent, știu să rezolv multe ecuații și învăț despre tot ce mă înconjoară. V-am spus eu că nu sunt doar un simplu câine!

Când se apropie seara, Casian își dedică tot timpul mie. Ne jucăm, alergăm și chiar concurăm – cine se ascunde mai bine, cine aleargă mai repede. Uneori, îl las să mai și câștige; știu că se simte bine. Astfel, reușesc să îl învăț la rândul meu ce sunt competiția și victoria.

Încerc să îi introduc și pe părinții lui Casian în activitățile noastre. Relația dintre ei este foarte strânsă. Mă consider norocos că fac parte dintr-o familie atât de unită.

Așadar, până la finalul zilei, mi-am atins toate scopurile. Dacă reușesc să îi protejiez și să îi fac fericiți pe cei pe care îi iubesc, atunci și eu sunt fericit.

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

